

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **Y. K.**, nar. x, státní příslušník Ukrajiny, t. č. ve VTOS ve věznici Horní Slavkov, Hasičská 785, Horní Slavkov, zastoupen JUDr. Pavlem Brachem, advokátem se sídlem Klapálkova 3132, Praha 4 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, č. j. OAM-90/LE-BE02-K01-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému advokátovi JUDr. Pavlu Brachovi se přiznává odměna za zastoupení žalobce ve výši 3.400 Kč. Odměna bude zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2013, č. j. OAM-90/LE-BE02-K01-2013, rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které namítal porušení zákona o azylu a správního řádu. Žalobce předně namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jelikož byl pronásledován pro své politické názory, v jeho případě pro jeho práci pro ministerstvo vnitra Ruské federace spočívající v dovážení humanitární pomoci do Čečenska. Žalobce dodal, že žalovaný nezjistil v této věci řádně skutkový stav. Dále uvedl, že v případě návratu na Ukrajinu mu hrozí vážná újma, a to opět kvůli pronásledování pro jeho činnost spojenou s ministerstvem vnitra Ruské federace. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení žalobce jsou naprosto nevěrohodná a vnitřně rozporná. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Dne 21. 5. 2013 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s výše jmenovaným proveden dne 3. 6. 2013 bez přítomnosti tlumočníka. V průběhu pohovoru žadatel potvrdil správnost jím uvedených údajů v žádosti a upřesnil, že je ukrajinské národnosti, bez státní příslušnosti a čte bibli. V minulých řízeních používal příjmení D., v roce 2006 si příjmení změnil. Rozhodl se prostřednictvím konzulátu podat Žádost o změnu příjmení kvůli uzavření manželství, manželka se jmenovala K. a on se rozhodl vzít si její příjmení. Území ČR neopustil od roku 2000. K důvodům svého odjezdu z vlasti uvedl, že odjel kvůli problémům souvisejícím s jeho prací řidiče a převážením humanitární pomoci do Čečny. Při jednom transportu je napadli a on se potom dozvěděl, že jeden ruský kapitán akci vyrazil. Když se vrátil na Ukrajinu, tak zjistil, že tento kapitán pracuje na Ukrajině jako policista. Začal žadateli dělat problémy a požadoval po něm nezákonné věci, což žadatel odmítal, policista ho pronásledoval a žadatel musel nakonec odjet. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož v jeho životě nastaly nové skutečnosti. Na podnět ukrajinské vlády bylo několikrát usilováno o jeho život. Z toho důvodu se nemůže vrátit na Ukrajinu a navíc už ani není ukrajinským občanem. Má důkazy, že všechny podněty a technologie (počítače a telefony) byly evidované na úřad ukrajinské vlády. Má na to důkazy, konkrétně kde se kupovaly počítače a telefony, na koho byly evidované a odkud šly podněty. Na dotaz správního orgánu, co míní slovem podněty, odpověděl, že má databázi zpráv, které pocházely z této technologie, nakoupené pro ukrajinskou vládu. Ve zprávách, které byly posílány z Ukrajiny do ČR, do Prahy, například do parlamentu, ale i na jiná místa a na zastupitelské úřady, bylo používáno bezprostředně jeho jméno. Bylo požadováno odstranění tohoto individua, čímž bylo myšleno jeho jméno, protože příliš mnoho ví. Odstraněním je myšlena vražda. V srpnu roku 2009 dala česká vláda na podnět vlády ukrajinské podepsat žadateli dokument mající vojenský vnitrostátní a vojenský mezinárodní charakter. Zde bylo uvedeno, že žadatel nesmí mluvit o ničem, co se odehrálo a co se odehraje, z důvodu možného poškození státu. V roce 2009, bezprostředně předtím, než žadateli dokument dali podepsat, někdy ve dnech 15. - 17. 6., se žadatele několikrát pokoušeli zabít. Žadatel má důkazy, že zabít ho chtěli na podnět ukrajinské vlády, chtěli ho otrávit, má na to zprávy od lékaře, má je ale v počítači a momentálně je nemůže předložit, doloží je ale při první příležitosti. Dne 16. 6. 2009 ho v Praze, asi 2,6 km od Florence, chtěli zastřelit samopalem. Když padl výstřel, žadatel se hned schoval a pak odešel. Neví, kdo konkrétně střílel. Už dne 1. 6. 2009 se žadatele pokusili zastřelit v bytě, na okně měl značku odstřelovače. Dne 16. 6. 2009 mu v Praze někdo nabídl cigaretu, on si šel zakouřit, ale v cigaretě byl jed, žadateli se udělalo špatně, zvracel, zbytek cigarety dovezl známému lékaři a ten potvrdil, že v ní byl jed. Večer pak žadatele zadržela policie a byl umístěn do vyšetřovací vazby. Jmenovaný se dále vyjádřil ke svému pobytu po ukončení předešlého azylového řízení. Sdělil,

že bydlel v x podnikal ve svařování kovů a plastů a živil se dalšími příležitostnými pracemi. Téměř po celou dobu měl v ČR legální pobyt, měl vízum na strpění za účelem sloučení rodiny, neví ale, kdy mu pobyt skončil. Do roku 2006 měl platný doklad, pak mu ale doklad ukradli. Když se našel, vrátili mu ho, ale datum platnosti cestovního dokladu bylo vymazané, proto mu ho policisté odebrali. To se stalo v září roku 2012, když byl žadatel při kontrole zadržen policií a doklad předložil. V roce 2006 žadatel vízum ještě dostal, jelikož si nikdo nevšiml, že platnost dokladu skončila. Žadatel se snažil vyřídit si na zastupitelském úřadě své vlastní doklad nový, podle zákona to ale nešlo. Žadatel si změnil příjmení, ale to bylo pouze dočasně, trvalou změnu příjmení nechtěl, protože diplomy a další doklady má na jméno D. a výměna by byla obtížná, protože jde o mezinárodně uznávané doklady. Příjmení si změnil na ambasádě na základě žádosti o dočasnou změnu příjmení. Se změnou příjmení neměl žádný problém. Nový doklad mu nevystavili, v původním cestovním dokladu bylo razítko, že má právo užívat dočasně příjmení K. Doklad se nachází na Krajském ředitelství cizinecké policie. Správní orgán se žadatele dále dotázal, zda souhlasí jeho sdělení, že v roce 2010 nebo 2011 byl na ambasádě a zřekl se ukrajinského občanství, žadatel odpověděl, že ano, a že mu bylo vyhověno, musí ale mít oficiální úřední potvrzení. Doklad o tom, že se zřekl občanství, se nachází na konzulátu a on by se tam musel dostavit a doklad si vyzvednout. Potvrzení mu nedali, ale má kopie zpráv, že s ambasádou komunikoval. Nový cestovní doklad si nevyřídil, jelikož má trvalý pobyt v USA a chtěl požádat o občanství USA. Trvalý pobyt v USA má jmenovaný od roku 2006 nebo 2007. Komunikoval přímo s vládou USA, Washington D.C., organizace US. Afis. Úřední elektronickou cestou požádal o zelenou kartu – doklad MV USA. Písemně mu sdělili, že mu vyhovují, a zelenou kartu mu spolu s letenkou poslali na konzulát USA v Praze. On si je ale nevyzvedl, protože neměl platný cestovní doklad a nemohl by odletět. Navíc již měl dočasně změněné příjmení a doklady byly na jméno D. V září roku 2012 byl žadatel správně vyhoštěn a byl potrestán trestem odnětí svobody za padělání a pozměňování veřejné listiny k ročnímu vězení. Šlo o jeho pas s razítkem o používání dočasného příjmení, to ale nebylo padělání, jde o jeho doklad a on jen dočasně používá příjmení K. Poté byl žadatel na základě amnestie propuštěn. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat poté, co byl na policii v Plzni zadržen. Jmenovaný závěrem pohovoru vyloučil jakékoliv potíže ve vlasti se státními orgány, úřady, soudy, policií a armádou. Vyloučil rovněž, že by v minulosti ve vlasti měl jakékoliv problémy z důvodu své rasy, národnosti, pohlaví, či náboženského přesvědčení. Jiné problémy neměl a uvedl všechny důvody, proč žádá o mezinárodní ochranu. Jaká by byla jeho situace v případě návratu do vlasti, nemá ponětí. Budoucnost má zajištěnou. Závěrem přislíbil dokládat různé materiály a vysvětlení týkající se toho, co uváděl. Nyní k těmto důkazům nemá přístup, protože jsou uloženy v počítači. Počítač je uložen na bezpečném místě ve schránce v bance. Až žadatele propustí, tak se k počítači dostane a vše doloží. Jiné skutečnosti nesdělil. Protokol o pohovoru si přečetl a poté bez připomínek podepsal. Co se týče podrobností obsahu a průběhu pohovoru odkazuje správní orgán na spis ve věci.

Doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s výše jmenovaným proveden s 10. 6. 2013 bez přítomnosti tlumočníka. V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že v současné době nemá státní příslušnost a chce požádat o státní příslušnost USA, protože tam má trvalý pobyt, má zelenou Kartu, která je na úřadě, v roce 2008 nebo 2009 dostal mail, že se má dostavit a kartu si vyzvednout. Na dotaz správního orgánu, kam se měl dostavit, žadatel odpověděl, že bývalý prezident ČR Václav Klaus ho prostřednictvím televize vyzval k tomu, aby se nahlásil na policii k vyzvednutí karty. Šlo o přímý přenos pořadu vysílaného na všech programech televize po dobu 4 až 5 dní. Byl tam nejen prezident, ale i další 4 představitelé vlády, současný prezident policie, pan Václav Sobotka a pan Kalousek. Pan prezident uvedl žadatelovo jméno, řekl: „Žádáme pana J. D., aby se ohlásil na policii pro vyzvednutí zelené

karty“. To se stalo v březnu roku 2013, přesné datum žadatel nezná. Žadatel ihned reagoval a zavolal 158. Když mu bylo sděleno, aby se dostavil osobně, tak šel asi za 3-4 dny na Krajské ředitelství v Plzni. Tam byl zadržen, umístěn v záchytném zařízení pro cizince, a odtud telefonoval na Pražský hrad a řekl, kde se nachází. Volal do kanceláře prezidenta a bylo mu přislíbeno, že jeho vzkaz bude předán. Za celou dobu se se mu nikdo neozval. Jmenovaný se dále vyjádřil ke svému dřívějšímu pobytu na Ukrajině, sdělil, že naposledy tam byl v roce 2000 a od té doby je stále v ČR. Žalovaný žadatele upozornil, že podle jeho výpovědi učiněné jím v rámci předešlé žádosti, byl na Ukrajině od února 2003 do dubna 2004, načež ten odvětil, že ČR v roce 2003 opustil na tři dny kvůli práci, nesmí ale sdělit důvod opuštění, ani kde byl. Ukrajině naposledy pobýval v roce 2000 a odjel tehdy ze země legálně na cestovní pas. K dotazu správního orgánu ohledně pozbytí žadatelem státní příslušnosti jmenovaný uvedl, že v roce 2009 poslal na konzulát e-mail, ve kterém se zřekl ukrajinského občanství. Zároveň se zřekl státní příslušnosti Ukrajiny. Přesné datum neví, kontaktoval konzulát Ukrajiny, oddělení odpovědné za komunikaci s občany Ukrajiny na území ČR. Poslal e-mail, ale nikdo mu neodpověděl. Žadatel tedy konzulát znovu kontaktoval, a to v září roku 2012, kdy se na něj obrátil se stejnou žádostí, znovu prostřednictvím e-mailu. Z konzulátu mu odepsali, že se musí dostavit osobně. Dostavit se tam ale žadatel nestihl, jelikož v září byl na základě falešného obvinění umístěn do věznice Na Borech. Žadatel chtěl potvrzení o tom, že se občanství zřekl, získat alespoň v elektronické formě, nic mu ale neposlali, napsali mu, aby se dostavil osobně. Znovu žadatel kontaktoval konzulát v únoru roku 2013, reagovali ale stejně, prý se musí dostavit osobně. Na dotaz správního orgánu, jak ho vůbec napadlo se občanství vzdát, jmenovaný odvětil, že si přečetl zákon Ukrajiny, na základě toho dospěl k závěru, že když ukrajinská vláda usiluje o jeho život, nechce být nadále občanem této země. Jmenovaný odmítá svůj současný návrat na Ukrajinu, protože ukrajinská vláda usiluje o jeho život a on s touto zemí nemá nic společného, nemá k ní žádné vazby, vztahy, zaměstnání, strukturách Ruské federace. Konkretizovat to žadatel nebude, protože nesmí. Na dotaz žalovaného, proč by se ukrajinské orgány měly zajímat právě o jeho osobu, jmenovaný odvětil, že nemá ponětí, nenašel žádný důvod, proč se zajímají právě o něho, nemá žádný důkaz než to, že se ho pokoušeli několikrát zabít, ale ten má v počítači. Zopakoval, že konkrétní důvod zájmu ukrajinských orgánů o jeho osobu mu není znám, nemá ponětí, proč to tak je, nemá důkazy, důvod neví. Jmenovaný se dále vyjádřil ke svému dřívějšímu tvrzení, že za svého pobytu v ČR podepsal české vládě na podnět vlády ukrajinské jistý dokument, uvedl, že šlo o dokument strategického významu týkající se obrany, není konkretizován, o jeho obsahu žadatel mluvit nesmí, nesmí sdělit konkrétní informace strategické obrany. Dokument podepsal ve věznici ve Věhrdech koncem roku 2009, a to za přítomnosti soudního právníka, tlumočníka a představitele české vlády. O jakého představitele vlády šlo, žadatel odmítl správnímu orgánu sdělit. Dokument podepsal koncem roku 2009, a to z toho důvodu, jelikož se to týkalo pracovní smlouvy dřívější i současné. O jakou smlouvu šlo, odmítl žadatel konkretizovat s tím, že nesmí. Poté, co dokument podepsal, žadatel ještě měl potíže, ty ale sám vyřešil. Podepsání tohoto dokumentu nemělo žádný vliv na potíže s ukrajinskou vládou a ani s tím, že mu vláda usilovala o život. Dodal, že i v současnosti má problémy, ty si ale vyřeší sám. Současný návrat na Ukrajinu odmítá, jelikož mu vláda usiluje o život, proto se tam nesmí vrátit. Až potíže vyřeší, dostaví se osobně na ambasádu pro oficiální doklad o vyvázání se z ukrajinského občanství. K útokům na svoji osobu v ČR uvedl, že tyto jednou nebo dvakrát hlásil na policii, policie ale pouze v jednom případě zahájila trestní stíhání, které bylo ale bezvýsledné, policisté se žadateli již neozvali a v druhém případě vůbec nereagovali. Správní orgán žadatele upozornil, že při výslechu na cizinecké policii dne 13. 9. 2012 uvedl, že na Ukrajinu se nemůže vrátit, jelikož v době své služby v armádě složil slib o tom, že nevycestuje, bude mlčet a nebude používat výcvik a v souvislosti s tím mu ve vlasti hrozí vězení. Jmenovaný k tomuto sdělil, že měl úmluvu na 15 let, podle které nesmí mluvit a

vycestovat, tu ale porušil, proto by ho v případě návratu do vlasti uvěznili a hrozilo by mu nelidské zacházení. Na dotaz správního orgánu, proč se skutečnosti uváděné jím ohledně jeho obav z návratu do vlasti na policii a před správním orgánem liší, odvětil, že na policii se ptají stále na stejné otázky, na které bylo odpovídáno, ptají se dokola, mají to sepsané, on ale odlišné skutečnosti neuváděl. Správní orgán žadatele následně upozornil na skutečnost, že potíže kvůli slibu složenému v armádě tvrzené jím před cizineckou policií neuváděl ani v rámci předešlých správních řízení s ním vedených. Jmenovaný odvětil, že to uváděl několikrát, na různých místech, opakovaně, a že by s sebou musel nosit všechny papíry, kde jsou záznamy, co říkal. Jmenovaný zároveň popřel, že by na policii uváděl, že v USA žádal mezinárodní ochranu, nýbrž tam sdělil, že o mezinárodní ochranu žádal v ČR a ve Švédsku a v USA má trvalý pobyt. Jaká by byla jeho současná situace na Ukrajině, jmenovaný neví, nehodlá se tam vracet a podle zákona a mezinárodních úmluv ani nesmí, protože nemá občanství a ani doklad Ukrajiny. Důvody, pro které opustil Ukrajinu, jsou shodné s těmi, které uváděl v žádostech předešlých, jiné problémy uvádět nesmí, podepsal úmluvu a do roku 2048 nesmí nic sdělit, a to pokud nebude vydáno formální prohlášení vlády jakéhokoli státu. Svůj zdravotní stav označil jmenovaný za perfektní. Závěrem pohovoru uvedl, že v současnosti nechce ke své žádosti nic doložit, jakmile to ale bude možné, doloží všechny důkazy potvrzující skutečný stav jeho tvrzení, nyní nic doložit nemůže, jelikož nemá přístup ke svému počítači. Jiné skutečnosti jmenovaný nesdělil, s protokolem o pohovoru se seznámil a poté ho bez připomínek podepsal. Co se týče podrobností obsahu a průběhu pohovoru odkazuje správní orgán na spis ve věci.

Dále soud zjistil, že žalobce již v minulosti dvakrát žádal o mezinárodní ochranu, přičemž obě jeho žádosti byly zamítnuty.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci krajský soud v první řadě odkazuje na ustálenou judikaturu, konkrétně na rozhodnutí NSS sp. zn. 7 Azs 25/2008, v němž se mimo jiné uvádí „*[J]elikož zpravidla není v možnostech žadatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení jiným způsobem než svou výpovědí, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytuje značné množství rozporů, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností*“. Soud proto po prostudování jednotlivých výpovědí žalobce nemůže než souhlasit se žalovaným, že tvrzení žalobce jsou naprosto nevěrohodná. Nejen proto, že žalobce v každé ze svých žádostí vypovídal poněkud odlišně (např. v řízení o své první žádosti vůbec neuvedl, že by někdy byl v Rusku, ve druhé uvedl pouze, že pracoval jako řidič a vozil humanitární pomoc do Čečenska a až ve třetí žádosti uvedl, že pracoval pro ministerstvo vnitra Ruské federace), ale rovněž proto, že jím uvedená tvrzení jsou zjevně absurdní a nepravdivá (např. že jej bývalý prezident ČR Václav Klaus prostřednictvím přímého televizního přenosu vyzval, aby se nahlásil na policii k vyzvednutí Zelené karty USA). Podle názoru soudu právě výše zmíněné příklady zcela odůvodňují závěr žalovaného o naprosté nevěrohodnosti žalobcových tvrzení. Za této situace soud uzavírá, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

Vzhledem ke skutečnosti, že od vydání napadeného rozhodnutí došlo na Ukrajině k zásadním společenským změnám, zabýval se soud nad rámec žalobních bodů i touto

problematikou. Ohledně dalšího vývoje na Ukrajině soud uvádí, že je namístě aplikovat zásadu *non-refoulement* pokud „by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozcí vážnou újmu v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady *non-refoulement* a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána. (...) Ve věcech mezinárodní ochrany totiž existují mezinárodní závazky, které je třeba respektovat (...). Soud tedy musí nad rámec žalobních bodů respektovat princip *non-refoulement* vyplývající z Ženevské úmluvy a i z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

Zdejší soud je tedy při obecné známosti aktuální vnitřní bezpečnostní situace na Ukrajině povinen vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro neaplikování ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy zda má přihlížet i ke skutečnostem relevantním pro možné udělení doplňkové ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. K této problematice NSS v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011 – 131 uvedl, že „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement* budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“

Vzhledem k obecně známé aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce (alespoň v některých částech), není důvodu pochybovat o tom, že se jedná o skutečnost, která může mít z hlediska naplnění podmínek doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu relevanci, přičemž žalobce ji, objektivně vzato, nemohl uplatnit již v předchozím řízení před žalovaným.

Žalobci nicméně nic nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží tento rozsudek zdejšího soudu, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku (viz § 3a zákona o azylu) prohlášení o mezinárodní ochraně. Za této situace bude žalovaný povinen umožnit mu, v souladu s § 10 zákona o azylu, podat novou žádost o mezinárodní ochranu (novelou zákona o azylu, provedenou zákonem č. 379/2007 Sb., byla z § 10 zákona o azylu vypuštěna dvouletá lhůta, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu). Pokud žalobce podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před krajským soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

Lze tak uzavřít, že ač v dané věci existují z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před žalovaným zohledněny (neboť se v té době ještě nestaly), má žalobce dostatečné právní záruky pro to, že mohou být dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolá. Případné nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu.

Pouze pro úplnost lze dodat, že i kdyby žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany nepodal, není možné v případě, že by existovaly důvody znemožňující vycestování, realizovat jeho správní vyhoštění na základě stávajícího rozhodnutí o vyhoštění. Takový postup by byl totiž v rozporu s § 120a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců), dle něhož vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, policie vydá nové rozhodnutí ve věci (§ 101 správního řádu), po vyžádání nového závazného stanoviska žalovaného podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Případně nově vydané rozhodnutí o vyhoštění žalobce by bylo (po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení) taktéž možné napadnout správní žalobou. Pokud by žalovaný v závazném stanovisku dospěl k závěru, že vycestování žalobce není možné, byla by poté policie povinna žalobci podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydat vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 3.400,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 3.100,- Kč za jeden úkon právní služby po 3.100,- Kč [tj. dle soudního spisu převzetí a příprava zastoupení – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a z jedné paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 23. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).